

[Hvidberg.]

og at den stadig er det; men skulle den højtærede kirkeminister kunne give mig oplysninger fra sine partifæller, som viser i anden retning, ville det være meget glædeligt. Det fremgår ikke af det materiale, jeg har kunnet fremskaffe, at der skulle være indtrådt nogen ændring i sigtet.

Jeg må derfor på dette sted over for den folkekirkelige myndighed, som folketinget er, slå fast, at denne forening, som på illoyal vis bruger det kirkelige navn „konfirmation“, hvormed dens fester jo intet har at gøre, og som har øvet et grimt misbrug af Grundtvigs navn, i årenes løb har bevirket, at et ikke ringe antal unge er blevet unddraget en personlig indførelse i den kristne tro gennem den kirkelige undervisning. Jeg skal her henvise til kirkehistorikeren, dr. Michael Neiiendams bøger „Lær os at leve“ og „Ungdom i udspring“, hvor der er gjort rede for dette. Jeg fastslår, at dette altså stadig finder sted, og jeg stiller på denne baggrund et par spørgsmål for at bringe klaring og orden i denne mærkværdige sag.

For det første: i en folder eller pjece om borgerlig konfirmation — også uden årstal, men efter indholdet må den være skrevet før 1928 — udgivet af foreningen, anføres nogle ord af direktør Peder Nørgaard fra bogen „Danmarks radio“. Jeg skal tillade mig at citere:

„Radioledelsens reaktionære holdning gav sig også udslag i, at de verdslige ungdomsfester, den såkaldte borgerlige konfirmation, nægtedes udsendt. Radorådets formand erklærede endog over for en deputation fra Arbejdernes Radioforbund, „at udsendelse af de verdslige ungdomsfester kun ville finde sted, såfremt rigsdagen vedtog en særlig lov, der påbød dette“. Men få år efter lykkedes det at bryde den hårdnakkede modstand uden nogen lov fra rigsdagen.“

Jeg må imidlertid give den daværende radorådsformand, C. Lerche, ret. Hans ræsonnement har ganske enkelt været dette, at en statsinstitution ikke kan be-

kæmpe en af staten understøttet institution, som folkekirken er det. Det må i alt fald vedtages ved lov af folketinget, hvis det skal finde sted. Statsradiofonien kan ikke to gange om året tilstede en forening adgang, der har til formål at bekæmpe den folkekirke, der som sådan understøttes af staten. Det er der ikke noget reaktionært i, som Peder Nørgaard siger: Det er ganske simpelt logik.

Mener nu den højtærede kirkeminister ikke, at den daværende radorådsformand egentlig havde ret i sit logiske ræsonnement? Det er det ene, jeg vil spørge om. Og det andet er følgende:

Kan de medlemmer af dette ting, som er medlemmer af folkekirken og ikke har anmeldt sig af denne, optræde som talere ved de antikirkelige såkaldte konfirmationer? Hvis man vil besvare spørgsmålet bekræftende med henvisning til, at de jo dog muligvis kunne bringe noget nyt og positivt ind i festerne for de unge, så må man spørge, i hvor høj grad noget sådant kan siges at være sket, og hvorfor man så ikke kan invitere en biskop eller en præst som taler. Det er hidtil ikke sket. Mit spørgsmål er da: mener den højtærede kirkeminister, at mænd eller kvinder, som tilhører folkekirken og endog er medlemmer af folkekirkens øverste lovgivende myndighed, nemlig folketinget, kan optræde som talere ved borgerlige konfirmationer, og ville ministeren selv gøre det?

Jeg mener, det er på tide, man begynder at fremdrage den slags anliggender fra folkekirkens område her i folketinget. Dette spørgsmål ligger i virkeligheden, som jeg allerede har sagt, mange mennesker på sinde, ikke mindst på grund af de to årlige udsendelser i statsradiofonien.

Marie Antoinette von Lowzow: Under den alvorlige verdenssituation, vi befinder os i, er det mere end nogen sinde magtpåliggende for os, at vort beredskab og vort forsvar styrkes mest muligt, og en meget vigtig del af forsvaret er vort hjemmeværn.